

Lieveling in het Gruwelhuis

Colofon

ISBN: 978 90 8954 478 0

1e druk 2012

© 2012, Mar van Heezik Meijer

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

In verband met de privacy van sommige mensen uit dit boek heb ik namen en uiterlijke kenmerken veranderd. Het verhaal dat ik in dit boek vertel is mijn waarheid en ik vertel het zoals ik het heb beleefd.

Mar van Heezik Meijer

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Lieveling in het Gruwelhuis

Mar van Heezik Meijer

Hoofdstuk 1

In de verte hoorde ik een alarmgeluid en ik had moeite om wakker te worden. Ik dacht dat dit geluid in mijn hoofd zat, maar ik voelde echter ook mijn lichaam en probeerde me te herinneren wat er de vorige avond gebeurd was. Weer hoorde ik die schelle geluiden en toen werd het plotseling stil. Ik schrok wakker en staarde naar de rode cijfers op de wekker die op mijn nachtkastje stond. Na zeventien jaar was het me nog steeds niet gelukt om deze nachtmerries kwijt te raken en om mijn angsten te overwinnen. Langzaam begon het mij te dagen en ik verstijfde bij de herinnering, want in mijn droom was ik de vorige avond in elkaar geslagen.... Ik was tegen mijn stiefvader aangebotst waardoor hij naar mij uithaalde. Ik stapte uit bed en rook een vieze geur. Ik keek naar mijn kussen en zag dat deze geel gekleurd en kletsnat was. De geur die ik rook was van het vele zweten en het leek in de hele kamer te hangen. Mijn blik ging naar de klok, het was vijf uur in de ochtend en ik slenterde de keuken in om iets te drinken te pakken. Ik greep het grote geel gekleurde handvat, trok de koelkast open en stond even besluiteloos te kijken naar niets.

Het voelde zo vreselijk koud aan mijn tenen, zo met mijn blote voeten op de stenen vloer, en ik trok mijn tenen in van de kou en rilde. Het liefst zou ik weer gelijk het bed in willen springen. Snel greep ik een fles chocolademelk en ik kroop in het hoekje van de bank in de woonkamer voor het grote raam. De paarse deken die op de stoelleuning lag greep ik mee, ik drapeerde deze om mij heen en stopte mijn benen en voeten goed in om deze te verwarmen. Het voorjaar zat eraan te komen, maar april had nog een prachtige witte wereld gebracht.

Mijn blik viel op de kaart die op het tafeltje lag.

“Aan mejuffrouw Joan van Meidoorn, . . .”

Een aantal dagen geleden was deze kaart op de deurmat gevallen. Ik reikte mijn hand naar het tafeltje naast me en pakte de kaart, draaide deze een aantal keren om en om in mijn hand en las het nog eens. Zeker door de begrafenisondernemer geschreven. De overlijdenskaart van iemand die heel intens mijn leven had beheerst.

Nu . . . , nu begon mijn traject van afkicken en herstellen van al het geweld dat ik had moeten ondergaan.

Alles wat ik nu nog moest doorstaan, had ik te wijten aan hem. De gruwelijkste man in mijn leven.

Er gingen nog steeds wraakgevoelens door mijn lijf. Ik haatte hem, ik haatte hem tot in het diepste van mijn ziel. Ik voelde een enorme onmacht, omdat ik het hem zo graag betaald wilde zetten.

Dat was waar ik steeds over droomde. Misschien moest ik hem vergeven omdat ik anders zelf geen rust zou vinden? Ik twijfelde en wist me geen raad met mijzelf en de gevoelens die door mij heen gierden. De gevoelens van heen en weer geslingerd te worden door wraakzucht en het vriendelijke zachte karakter dat ik ondanks alles toch enigszins had weten te behouden.

Ik las het nog eens, legde hem terzijde . . . , de kachel verstrooide een zachtroze gloed door het smeulende vuur. Ik gooide er een blok hout in en schoot snel weer onder de deken op de bank.

Vanuit de hoek van de bank staarde ik naar buiten en ik probeerde te zien wat zich opende voor mijn ogen, hoe mooi de wereld wel was. Mijn gedachten gingen even terug naar vroeger, ik was een kind van vijf.

Ook toen was het zo prachtig buiten. De met witte sneeuw

bedekte aarde zag eruit als een deken, je zou er zo onder willen kruipen.

Ik zat als kind, net als nu, voor het raam en keek naar de dwarrelende sneeuwvlokken. De kamer was behaaglijk warm en gezellig. De houtkachel brandde en de grote vlammen verwarmden de kamer en ons, papa, mijn zusje Erica, mijzelf en mijn moeder Antoinet. Ik keek graag naar haar.

Mijn moeder was een lange vrouw met pikzwarte haren die aan de uiteinden een beetje krulden. Haar gezicht zag eruit alsof het gepolijst was en de rode mond maakte het geheel sprankelend. In haar lange gebloemde jurken, die haar lichaam goed deden uitkomen, leek ze als een vlinder. Ze was het modepoppetje van mijn vader.

Mijn vader genoot zichtbaar, zijn gezicht straalde, hij was ontzettend trots als moeder er op haar best uitzag. Ze was niet echt een huiselijk type, maar erg liefdevol voor mij en mijn zus. Tegen mijn vader kon ze wel eens onbeheerst uitvallen, maar als ze alles kreeg wat ze wilde klonk haar stem blij en zong ze de hele dag. Het hele huis vrolijkte op wanneer haar klanken tegen de muur weerkaatsten, vader zat dan met zijn pijp in de mond naar haar te luisteren, een glimlach op zijn gezicht.

We waren heel gelukkig zo samen, dit was te voelen aan alles, zo ervoer ik het.

Moeder had de taak om ons te leren omgaan met mensen die van goeden huize kwamen. Ook haar ouders waren van goede komaf. Bij mensen van goeden huize behoorde men met mes en vork te eten, als ik haar moest geloven, terwijl ze allen zaten te praten met volle monden. Het ging niet zoals bij de boeren in het dorp, die een pan in het midden van de tafel zetten en alleen met een vork uit de pan aten. We moesten

het ons eigen maken en moeder maakte grapjes door het zelf heel stuntelig voor te doen. Moeder vertelde hele verhalen over vroeger, hoe ze was als klein kind en hoe ze opgroeide. Elke namiddag werd er op hetzelfde tijdstip theegedronken, zelfs wanneer er bezoek was.

Mijn zusje Erica verschilde veertien maanden met mij.

Erica was een knap meisje met glanzende donkere haren, zoals moeder, bij elkaar gebonden in een staart. Haar bolle gezichtje had een kleine wipneus en ze had een pittig karakter. Zelf had ik lange blonde haren, zoals mijn vader. Een en sportief figuur, als ik mijn vader mocht geloven. Ach, hij was gewoon supertrots op zijn kinderen.

Een vast ritueel van de dag bestond uit het samen aan tafel gaan en we genoten van de heerlijke chocolademelk die mijn moeder voor ons had gemaakt.

Aan beide kanten van de kachel stonden armleunstoelen. Links de stoel van mijn vader.

Wanneer hij het koud had, legde hij een deken over zijn benen en dan mocht ik op zijn schoot zitten. De punten van de deken werden om me heen geslagen zodat het knus voelde en ik me dan heerlijk in zijn armen nestelde en genoot. Het was een hobby van me om de kamer rond te kijken en ik nam alles in me op wat er zich afspeelde. Ik zag mijn moeder, die neuriënd bezig was, en mijn zusje met haar spelletjes op de grond.

Tegen de muur pronkte een grote zwarte kabinetkast met boeken waar alleen vader aan mocht komen en in de onderste lade was het speelgoed van Erica en mij opgeborgen. Deze lade stond de hele dag een beetje open. De rest van de boeken was ondergebracht in een geheime ruimte in de kelder onder het huis, welke de ingang had van buitenaf. In de eerste kelder was een nis uitgehakt boven de grond, ter hoogte

van drie treden, er was daar een trapje gemonteerd. Wanneer men deze trap van drie treden optilde, werd daaronder weer een trapje zichtbaar die verder naar beneden liep, naar een andere kleine ruimte. De geheime ruimte van mijn vader.

Boven dezelfde kast hing een grote klok die het geluid maakte van een kerktoeren. Soms hield het doordringende geluid mij 's nachts wakker. Achter de centrale keuken bevond zich de slaapkamer van Erica en mij. We hadden een ruime kamer, met in het midden een grote kast die als afscheiding fungeerde tussen onze bedden. Een groot ijzeren ornament sierde het bed en de kamer een beetje op. Er stond een nachtkastje en vanuit een stoel keek een scheef weggezakte stenen pop uit mijn moeders jeugd mij aan.

De indeling van het huis vormde een vierkantig geheel. Aan het huis vast zat de deel, een grote ruimte bestemd voor dieren, maar deze was door ons daarvoor niet in gebruik genomen. In alle windrichtingen stond een boerderij rondom ons huis met een afstand van ongeveer vijfhonderd meter, waardoor je zou kunnen zeggen dat het vierkantig geheel hier ook weer terugkwam. De afstanden waren zo dat de velden er precies tussen pasten.

Vanuit ons slaapkamerraam keek je uit op de tuin en op de oprijlaan van honderd meter die naar de hoofdweg leidde, versierd met een rij rododendrons die zomers een pracht van bloemen vertoonden. Deze weg werd uiteindelijk afgesloten door een groot wit hek. Van hieruit hadden wij zicht over de velden van de burens die er paarden lieten mennen door grote jongens. Twee grote eiken stonden schuin naast de voordeur met daartussen onze schommel, die bevestigd was aan een dikke tak.

Op sommige plaatsen lag wel vijftig centimeter sneeuw en het geheel kwam op mij over als een romantische plaatje.

Erica en ik konden uren genieten als we voor het raam zaten

en we konden het bijna niet weerstaan om naar buiten te gaan om dan tot onze knieën door de sneeuw te banjeren. Verderop in het veld liep een brede sloot die meestal vol water stond en, als het vroom, voor ijs zorgde. Achter ons, op het zuiden, woonde een stelletje vervelende, irritante jongens, grote vechtersbazen waren het. Hun ouders gaven het slechte voorbeeld volgens mijn moeder. Het hele gezin was altijd aan het vechten. Wanneer de wind onze richting opstond, hoorden we bijna letterlijk wat er aan de hand was.

Een poosje geleden liepen de kwajoepen, zo werden kwajongens genoemd hier in het dorp, in de weide hiernaast en werden de paarden door hen afgetuigd en dat met zeer veel vermaak. De langste van hen zwaaide met een grote zweep door de lucht. Wanneer ik hieraan terugschiet, moest ik nog rillen van wat ik had gezien.

De twee broers probeerden het rennende paard te pakken te krijgen, maar het dier liep van voor naar achteren het weiland door. De jongste van de twee kreeg opdracht om het dier tegen te houden zodat de oudere jongen het paard bij de teugels kon pakken. Het paard was te groot en ik kon me dan ook voorstellen dat het eng voelde wanneer zo'n groot dier op je af kwam rennen en dat deze jongen dan automatisch een stap opzij deed om niet onder de voet gelopen te worden. De oudste werd zó ontzettend kwaad en in plaats van de zweep te gebruiken voor het paard, knalde hij met de zweep door de lucht en raakte zijn jongere broer. Deze gilte zo verschrikkelijk hard dat mijn hart bijna stilstand van de schrik. De oudere jongen bleef maar met de paardenzweep op het lichaam van zijn jongere broer slaan, die dan op zijn beurt weer zo'n erbarmelijk gehuil liet horen, het ging door merg en been.

Ik zag dit alles aan vanuit het raam en schoot naar beneden,

zakte door mijn knieën, bijna met mijn kin op de vensterbank om het niet meer te hoeven zien. Langzaam bracht ik mijn arm omhoog, zocht haastig naar de haak en probeerde het raam op de tast dicht te schuiven zodat ik het afschuwelijke gekerm van die jongen niet meer hoefde aan te horen. Totaal ontdaan bleef ik een poosje op de grond zitten om even bij te komen van wat ik had gezien. Mijn hart ging heftig tekeer en bonsde pijnlijk in mijn borst.

Later dacht ik met de regelmaat terug aan dit voorval. Dit geweld was ik niet gewend en het raakte mij. Het was alsof ik kon voelen wat die jongen had beleefd.

Moeder riep me: ‘Joan, ga je mee naar de kerk?’ Mijn aandacht werd verlegd naar wat we samen gingen ondernemen. Ondanks dat ik nog maar vijf was, en eigenlijk nog te jong, mocht ik af en toe mee naar de kerk waar elke zondag trouw een dienst werd gehouden voor alle dorpsgenoten.

Na de kerkdienst verdwenen de mannen in het café tegenover de kerk. De vrouwen uit het dorp wisselden nieuwtjes en verhalen uit bij de bakker, waar achter de winkel een ruimte als huiskamer was ingericht om de vrouwen de gelegenheid te geven om te praten over datgene wat ze die week gehoord of gezien hadden. Zo kregen wij alle bijzondere verhalen te horen over iedereen in het dorp die afweek van alles wat er in zo’n dorp van je werd verwacht. Wanneer dit het geval was, werd hij het onderwerp van gesprek voor zeer lange tijd en vaak voor het leven. Of het nou op waarheid berustte of niet... je was veroordeeld voor de rest van de tijd dat je in het dorp woonde. Ik maakte me altijd erg kwaad over dat gepraat omdat ik er niet goed tegen kon. De mensen waar over gesproken werd, konden zich niet verdedigen want zij waren er vanzelfsprekend meestal niet bij. De invulling van de tijd tijdens dit koffie- en roddelgebeuren was voor mij

verschrikkelijk, vooral omdat mijn moeder eraan meedeed. Een zijkamer ernaast was ingericht als speelhoek. Vaak zat ik in deze kamer te lezen in een plaatjesboekje. Ook de andere kinderen zaten hier en we konden van hieruit de vrouwen horen praten.

Hoofdstuk 2

Ik schoof op een luie manier van de bank om een beker chocolademelk op te warmen. Tijdens het terugblikken kwamen er af en toe weer gevoelens naar boven. Hé verdorie, ik pakte snel een doek om de chocolade op te vegen die ik had gemorst, gooide hem in de hoek en liep weer snel naar mijn warme plek. Ik zag hoe sneeuwvlokken, die zich tijdens hun vrije val ongetwijfeld bevrijd hadden gevoeld, weer kort na hun landing werden bedekt door alles wat na hen was gevallen. Hun plezier was van korte duur geweest. Ondergesneeuwd, ik voelde me ook soms ondergesneeuwd. Mijn gedachten gingen weer terug naar december 1952....

Vader was een lange, knappe, vrolijke man en zeer ondernemend, hij sportte veel en had een atletisch, slungelig figuur. Zijn lange benen maakten onder het lopen van die zwiepers, bijna dansend zoals hij liep. Hij maakte altijd grappen en bezat een groot gevoel voor humor. Ik voelde me zeer trots als ik naast hem liep.

Samen hadden we ontzettend veel plezier, maar mijn moeder begreep niet altijd wat er te lachen viel. Het was mijn vader die zo fier en opgewekt naar de mensen die hij kende zwaaide en hij maakte altijd tijd voor iedereen en luisterde naar hun verhalen.

Erica en ik werden vreselijk door hem verwend en wanneer de gelegenheid zich maar even voordeed, ging hij met ons sleeën. De winters waren soms erg streng en koud. We droegen laarzen tot onze knieën. Vanbinnen had moeder de laarzen opgevuld met een zachte schapenvacht. We deden een plastic zak om onze voeten en zo bleven de voeten heerlijk warm.

's Ochtends, bij het wakker worden, genoten we van al die ijsfiguren op de ramen, ontstaan door de bevriezing van het vocht wat ijs was geworden. Ook de lakens bevroren door het vocht van onze adem en zo af en toe ontstond er een witte snor van ijs, omdat je ongemerkt met je tong over je bovenlip was gegaan, die dan bevroor door de extreme kou. Het naaste was wel het opstaan, de kou zorgde ervoor dat je kaken op en neer gingen. Ik pakte dan een deken, sloeg deze om mij heen terwijl ik naar de kamer rende waar de kachel brandde, kroop met de deken om me heen in de grote leunstoel van mijn vader en probeerde mijn onderlip tot rust te krijgen van het klappertanden. Na een kwartier was de kamer behaaglijk en bouwden Erica en ik van diezelfde deken een speelhuis, waarvoor we de tafelpoten gebruikten. Mijn vader bukte zich, keek geamuseerd onder de tafel, deed een poging om eronder te komen en kwam dan bij ons theedrinken voordat hij naar kantoor ging.

Hij was de jongste van zeven en had nog drie zussen en drie broers, zij woonden allen in het Salland gebied. Mijn vader was samen met zijn zus, tante Alie, als enige verder uit de buurt gaan wonen terwijl de rest van zijn familie in hun eigen dorp, bij elkaar in de buurt bleven.

Al enige tijd was vader zeer ernstig ziek, zoals moeder het noemde. Ondanks zijn ziekte bleef hij echter een vrolijk en blij mens. De hele dag hoestte hij en liep voorovergebogen van de pijn. Voor Erica en mij was het na verloop van tijd bijna alsof het zo hoorde, we kenden hem niet anders.

Zijn hoestbuien werden frequenter en duurden steeds langer. Ik zag mijn moeders bezorgde gezicht wanneer ik toevallig haar kant opkeek. De "ziekte" was zeker de reden dat hij ons zo verwendde. Niet alleen zijn kinderen maar ook zijn vrouw kreeg wat ze vroeg, maar ze was niet gauw tevreden.

Ik kroop vaak weg wanneer moeder zo'n bui had want ik kon aan mijn vader zien dat het hem pijn deed wanneer ze zo ontevreden uitviel.

De juwelier van ons dorp, die bevriend was met mijn ouders, had aan mijn vader een goede klant. Hij was altijd aardig tegen ons, maar ik vroeg me wel eens af of dit nou écht gemeend was of dat hij alleen maar beleefd wilde zijn vanwege de goede klandizie. Zijn vrouw was veel spontaner en hun dochter Marga van zestien zou de zaak overnemen op haar twintigste, zo werd gezegd. Ze was dus een flink stuk ouder dan wij, maar alleraardigst, volgens moeder.

Ik vroeg me wel eens af hoe het kwam dat mijn moeder soms zo ontevreden en verbitterd kon zijn onder haar masker van vrolijkheid en jovialiteit.

Ze kwam uit een welgestelde familie met achttien kinderen, waarvan zij de jongste was uit het eerste huwelijk van mijn oma. Mijn oma, die ik niet kende, hertrouwde toen mijn moeder zes jaar was. Op vierjarige leeftijd had mijn moeder haar vader verloren door een ongeluk. Ze had ook een tweelingbroer en nog zes oudere broers en zussen.

Uit het tweede huwelijk van mijn oma zijn daarna nog tien kinderen geboren. Ze vertelde dat haar ouders haar op dertienjarige leeftijd bij kennissen, ook een welgestelde familie, hadden ondergebracht om daar te gaan werken als manusje van alles. Haar tweelingbroer was naar Duitsland gestuurd om bij een Duitse familie te werken. Ze zijn elkaar totaal uit het oog verloren. Het verdriet hierdoor was af en toe nog voelbaar, vertelde ze soms met een treurige blik. De rest van haar broers en zusters verlieten het huiselijk gezin om zich over de hele wereld te vestigen. Zo was haar oudste zus met haar vriendje naar Australië vertrokken. De katholieke kerk bemoeide zich behoorlijk met interne zaken binnen de fami-

lies en het krijgen van kinderen. Wanneer het jongste kind een jaar was geworden, kwam de pastor eens poolshoogte nemen of de moeder alweer zwanger was. Als dat niet het geval bleek te zijn, maakte hij de opmerking: ‘Wordt het niet eens tijd voor een volgende?’

Voor mij iets onbegrijpelijks.

In ons gezin was het een stuk soepeler en mijn ouders, althans mijn vader, lieten zich niet manipuleren in wat en hoe te doen. Waarschijnlijk had ik dit van hem geërfd want ik herkende zoveel dingen van mijn vader in mijzelf. Ook ik had er moeite mee wanneer anderen me vertelden wat ik moest doen en laten.

Ik keek door het raam naar buiten en zag een eekhoortje de boom in schieten. Het had zeker naar het voedsel gezocht dat ik af en toe naar buiten gooide in de sneeuw, op het aanrecht lag nog iets. Ik nam een stuk brood en wat nootjes en gooide dit via de voordeur naar buiten in de hoop dat het beestje nog in de buurt zou zijn.

Hoofdstuk 3

Het zag er schitterend uit en de sneeuwvlokken dwarrelden verder op deze aarde, maar hier in huis zag niemand er iets van. Na enige tijd werd het allemaal wat minder vrolijk om ons heen. De dokter had ons verteld dat er voor mijn vader geen verbetering meer mogelijk was. Hij was zeer ernstig ziek.

Ik vroeg aan mijn moeder: ‘Wat betekent dat, “een ernstige ziekte”?’

‘Ach kind, dat kun je niet begrijpen’, was haar antwoord.

Teleurgesteld liep ik weg. Erica had net haar derde verjaardag en Sinterklaas gevierd. Zes maanden geleden was ik vijf geworden en het meeste begreep ik wel. Grote mensen dachten vaak dat kinderen niets begrepen en het maakte me verdrietig. Die ernstige ziekte sloopte hem. Hij was nog maar negenentwintig jaar en wanneer ik hem zo ontzettend hoorde hoesten, keek ik zijn richting uit en zag hem ineens krimpen van pijn. De angst die ik in mij voelde, zorgde voor een rare trilling in mijn benen.

Af en toe dacht ik wel eens: Hij kan zomaar op de grond vallen en misschien wel stikken, wat moet ik dan doen?

Op zulke momenten rende ik naar hem toe om hem te ondersteunen en hij keek me dan liefdevol aan.

Ik hoorde mijn moeder keer op keer tegen de buurvrouw zeggen dat hij niet lang meer zou leven, dat hij doodging.

Wat dit ook mocht betekenen, ik durfde er niet meer naar te vragen.

Hij bleef het benauwd hebben en zijn gezicht liep rood aan doordat de lucht niet zijn longen binnen wilde komen. Hij verzwakte steeds meer en ik zag hem steeds magerder worden. Toch, ondanks zijn ziekte, gaf hij ons alle aandacht

totdat hij van vermoeidheid niet meer kon en dan op bed neerstreek en uren sliep.

Het was bijna kerst. Intussen was het bed naar de kamer verplaatst. Wanneer hij plotseling erg moe zou worden, kon hij zo gaan liggen. Vaak vroeg hij ons of we bij hem wilden blijven. Natúúrlijk wilden we dat. Met alle liefde kropen we bij hem op bed, ik aan de ene en Erica aan de andere kant naast zijn kussen. We gaven hem te drinken en verzorgden hem waar het kon.

Nooit zal ik de dag vergeten dat hij bij ons werd weggehaald door het ambulancepersoneel uit het ziekenhuis.

Het sneeuwde, net als nu, en 't was erg koud. Een grote auto stopte voor ons huis en twee mannen, die niet te onderscheiden waren in de witte sneeuw door hun witte kleding, kwamen naar ons toe met een paar stokken. Moeder huilde en liep naar de voordeur om deze mannen binnen te laten. Deze stokken werden uitgerold tot een bed.

Ze begon nog harder te huilen en ik was zeer verbaasd, ik had geen idee van wat er gebeurde of zou gaan gebeuren.

De meneer van de auto legde me uit dat dit een draagbed was, een brancard.

Mijn vader werd op de brancard gelegd. Hij huilde ook en keek om zich heen, hij zocht met zijn ogen waar mijn zusje en ik waren. Hij zag mij en stak zijn hand naar me uit, maar ik wist me geen raad. Ik liep op hem af en drukte mijn gezicht tegen zijn wang, want hij mocht absoluut niet zien hoe ik mij voelde.

Om mezelf af te leiden wilde ik op zoek gaan naar Erica, maar ze stond pal naast me. Ik stond als aan de grond genageld en kon niets doen, niets zeggen of vragen. Hij, mijn lieve vader, huilde verschrikkelijk en ik hoorde hem zeggen, voor zover hij dit nog kon met zijn schorre stem van het

hoesten: 'Ik ben een vader die zijn vrouw en kinderen in de steek moet laten.'

Ik moest mee huilen, maar wist niet waarom. Het hoorde en voelde alsof het iets heel ergs was wat hier allemaal gebeurde. Ik nam Erica bij de hand en zei: 'Ik pas wel op d'r, hoor pap.'

Hij knikte. 'Ik hou van jullie! Dat moet je nooit vergeten, ik hou heel veel van jullie!'

Er gingen allerlei rare rillingen door me heen en ik stond te trillen op mijn benen. Ik begreep het gewoon niet, wat gebeurde hier allemaal? Mijn vader hilde als een klein kind. Hij werd in een warme deken gehuld, op de brancard gelegd die op de grond lag en met grote riemen vastgegespt. Met tranen en ook enige verbazing zagen wij dit allemaal aan.

Ik zag dat mijn vader heel verdrietig was want dikke tranen rolden over zijn wangen, hij hilde en hilde.... Vervolgens sloot hij zijn ogen....

De mannen waren zeer aardig voor hem en terwijl ze stonden te praten met mijn moeder keken wij en onze vader elkaar aan en we verdronken in zijn ogen tot we opgeschrikt werden door de stemmen van de verplegers. Onze moeder zou later op de dag naar het ziekenhuis gaan. De brancard werd opgetild en moeder deed de deur van de kamer open zodat ze erdoor konden en de mannen brachten mijn vader naar de auto.

Ik rende naar het venster, struikelde over iets, wat mij afremde om snel bij het raam te komen, want ik wilde zien hoe de afloop zou zijn. Ik sprong op de bank die voor het raam stond om te zien waar hij was gebleven. Ik werd ontzettend zenuwachtig en wilde hem weer naar binnen halen. Ik wilde schreeuwen: 'Papa, blijf hier, papa!' Maar het ging niet, het ging gewoon niet en ik voelde grote wanhoop.

Ook mijn zusje stond te gillen en bonsde op het raam. ‘Papa, papa, niet weggaan! Niet weggaan, papa...’, waarna ze uiteindelijk huilend ineenzakte op de bank.

De buurvrouw kwam het pad op gelopen, zag ik, ze had vast de ziekenwagen gezien en stond een paar minuten later te praten met mijn moeder. De mannen gespten mijn vader nog steviger vast om vervolgens het bed in de auto te schuiven.

Mijn handen gingen plat tegen het raam en die handen begonnen op de ruit te slaan om hem toe te schreeuwen. ‘Ga niet weg,... ga niet weg..., papaaa...!’ Mijn vader keek mijn richting op en zwaaide nog een keer voordat de deuren werden gesloten en de ambulance wegreed. Het deed pijn ergens in mijn borst en maagstreek, vreselijk veel pijn, en ik voelde misselijkheid opkomen in mijn buik.

De auto draaide en reed langzaam de laan af richting het witte hek. Ik keek ze na toen ze... nog verder... en nog verder reden, totdat ik ze niet meer kon zien. Langzaam verdwenen ze uit zicht. Weg, weg waren ze... Verbijsterd bleef ik achter, starend naar de weg waarlangs hij verdwenen was.

Ik kroop van de bank en ging in de stoel naast de kachel zitten, de stoel waar mijn vader altijd zat, en liet mijn tranen vloeien om mijn verdriet en pijn de vrijheid gegeven. Ik kon ook niet anders.

Het werd heel stil..., zó raar stil in huis.

Vanaf die dag heb ik hem niet meer gezien. Hij was verdwenen om nooit meer terug te keren. Dat had ik inmiddels wel begrepen, zo klein als ik was.

Buiten sneeuwde het nog steeds. Ik kon mij nog steeds niet losrukken van de beelden uit het verleden die iedere keer